

Rundskriv M-15/2000
Saksnr. 999900 50130 DIV
Juni 2000

Til Statens landbruksforvaltning (etablert 1. juli 2000), fylkesmennene, fylkeslandbruksstyrene, tinglysingsdommerne og kommunene

KONSESJONSLOVEN, ODELSLOVEN OG JORDLOVEN. NYE DELEGASJONSBESTEMMELSER M.V.

1 Innledning.

Underordnede organers adgang til å treffe avgjørelser i saker etter konsesjonsloven, jordloven og odelsloven er fastlagt i delegasjonsbestemmelser 6. juni 1995¹, 19. juni 1997 og 5. mai 1999. Bestemmelsene er tatt inn i rundskriv M-38/95, M-43/95, M-23/97 og M-9/99.

Fra 1. juli 2000 vil Statens landbruksforvaltning (SLF) være etablert og i virksomhet. SLF vil overta de oppgavene Statens landbruksbank hadde etter jordloven. I tillegg vil SLF overta oppgaver fra Landbruksdepartementet.

En har også kommet til at det er grunnlag for å delegere ytterligere myndighet til fylkeslandbruksstyret og kommunen, se punkt 2.4 og 2.5.

Det er etablert en prøveordning for kommunene i Oppland, Sogn og Fjordane og Nordland. Disse kommunene har fullmakt til å avgjøre alle forkjøpssaker og konsesjonssaker.² Det er gitt særskilte delegasjonsbestemmelser for denne ordningen. En mener det er en fordel at disse delegasjonsbestemmelsene inngår som en del av en samlet "delegasjonspakke".

Departementet har etter dette kommet til at det er mest hensiktsmessig å gi nye delegasjonsbestemmelser. På den måten mener en bestemmelsene blir lettere tilgjengelig for dem som skal anvende reglene.

Departementet finner også grunn til å knytte noen kommentarer til behandlingen av anmodninger om ny behandling i medhold av forvaltningsloven § 35, spørsmål om dekning

¹ Det ble på det tidspunkt gitt nye bestemmelser og disse bestemmelsene opphevet bestemmelser av 29. desember 1993 om delegasjon til kommunen og fylkeslandbruksstyret og om saksbehandling i kommunen og om intern arbeidsdeling mellom fylkeslandbruksstyret og fylkesmannen i saker etter lov av 18. mars 1955 nr. 2 om tilskiping av jordbruk (jordlova), lov av 31. mai 1974 nr. 19 (konsesjonslova) og lov 28. juni 1974 nr. 58 (odelsloven) med endringer av 23. desember 1994 og 3. februar 1995.

² Unntak for konsesjon på erverv av aksjer og bruk av statens forkjøpsrett for å tilgodese naturvern og friluftsmål.

av saksomkostninger etter forvaltningsloven § 36 og behandlingen av rettssaker og ombudsmannssaker.

Landbruksdepartementet arbeider med sikte på å oppheve forkjøpsretten slik det er foreslått i landbruksmeldingen og som Stortinget har sluttet seg til.

2 Kort om de nye delegasjonsbestemmelsene.

2.1 Landbruksdepartementet.

Departementet skal avgjøre klager over fylkeslandbruksstyrets vedtak om bruk av eller ikke bruk av statens forkjøpsrett så lenge denne retten består.

2.2 Statens landbruksforvaltning (SLF).

SLF skal overta en rekke oppgaver bl.a knyttet til behandlingen av enkeltsaker etter jordloven, konsesjonsloven og odelsloven. Når det gjelder retts- og ombudsmannssaker viser en til punkt 5 i dette rundskrivet.

SLF får som førsteinstans myndighet til å avgjøre søknader om unntak fra konsesjonsplikt og forkjøpsrett. Slike søknader kan normalt avgjøres uten at en innhenter uttalelse fra kommune eller fylkeslandbruksstyret.

SLF får videre myndighet til å avgjøre søknader om konsesjon på erverv av aksjer. Det innebærer at nye søknader etter 1. juli 2000 skal sendes direkte til SLF, og ikke Landbruksdepartementet slik regelen er i dag.³

SLF får fullmakt til å avgjøre alle spørsmål om tvangsgebyr etter jordloven § 20 og tvangsmulkt etter konsesjonsloven §§ 20 fjerde ledd og 23 første ledd.

SLF sine avgjørelser vedrørende søknader om unntak fra konsesjon og forkjøp, konsesjon på aksjer og vedtak om å ilegge tvangsgebyr og tvangsmulkt kan påklages til Landbruksdepartementet.

SLF blir klageinstans for de vedtak fylkeslandbruksstyret og fylkesmannen treffer. Det gjelder også fylkesmannen og fylkeslandbruksstyrets avslag på dekning av saksomkostninger.

Kommunen og fylkeslandbruksstyret skal avgi uttalelse til spørsmål om innløsning av festetomt i henhold til tomtefesteloven når det dreier seg om tomt i et jordbruksområde.⁴ Fylkesmannen avgjør spørsmålet. Når de lokale landbruksmyndigheter og fylkesmannen er uenige om hvorvidt innløsning bør skje, har ordningen vært at spørsmålet skal forelegges for Landbruksdepartementet. SLF skal heretter avgi uttalelse i disse tilfellene.

³ Se Lds rundskriv M-38/95 Konsesjonsloven av 1974 side 15.

⁴ Se Justisdepartementets rundskriv G-95/88.

2.3 Fylkesmannen.

Fylkesmannen har ikke fått nye fullmakter.

Det framgår av jordloven § 21 at den som forsettlig bryter forbudet mot omdisponering i § 9 eller påbud om å sette i stand areal etter § 10 kan straffes med bøter. Etter konsesjonsloven § 27 kan den som forsettlig foretar hugst eller forringer eiendommens verdi før konsesjonsforholdet er brakt i orden straffes med bøter. Tidligere var ordningen at fylkeslandbruksstyret skulle vurdere om det var grunnlag for å anmelde angjeldende forhold.⁵ Departementet er kommet til at også fylkesmannen kan ta stilling til spørsmålet om brudd på bestemmelsene skal anmeldes uten å forelegge spørsmålet for fylkeslandbruksstyret.

2.4 Fylkeslandbruksstyret.

Fylkeslandbruksstyret har fått utvidet sin fullmakt, jf delegasjonsbestemmelsen § 2-1 nr. 1.

Styret har tidligere hatt fullmakt til å avgjøre søknader om ekspropriasjon etter § 8 femte ledd og § 13, jf § 15 i jordlova. Fylkeslandbruksstyret har nå også fått fullmakt til å avgjøre søknader om ekspropriasjon av husmanns-, bygsel- eller leilendingsbruk etter jordloven § 14.

Fylkeslandbruksstyret har hatt fullmakt til å fordele areal som er ekspropriert for å brukes som tilleggsjord til landbrukseiendom. Unntaksvis kan det være grunnlag for å ekspropriere areal med sikte på rasjonaliseringsformål. I ordinære tilfelle vil det i selve ekspropriasjonsvedtaket sies hvem det eksproprieres til fordel for. I et slikt tilfelle gjenstår bare å ordne den formelle overdragelsen til søkeren. Det tar fylkesmannen seg av. Dersom det unntaksvis eksproprieres areal uten at det i selve vedtaket sies hvem som skal ha arealet, skal kommunen nå avgjøre også dette fordelingsspørsmålet, se punkt 2.5.

Kommunen og fylkeslandbruksstyret skal avgi uttalelse til spørsmål om innløsning av tomt etter tomtfesteloven når tomta ligger i et jordbruksområde. Fylkesmannen avgjør om tomta skal innløses. For det tilfellet de lokale landbruksmyndigheter og fylkesmannen er uenig, viser en til pkt 2.2 foran.

2.5 Kommunene.

Kommunen har fått utvidet sin fullmakt på ett punkt. Det gjelder fordeling av tilleggsjord. Kommunenes fullmakt til å treffe vedtak om fordeling av tilleggsareal har tidligere vært begrenset til å gjelde areal ervervet gjennom frivillig kjøp og areal ervervet ved forkjøp. Kommunen har nå i § 1-1 nr. 12 også fått fullmakt til å fordele areal som er ekspropriert med hjemmel i jordloven § 8 femte ledd og § 13.

Kommunens fullmakt til å fordele areal gjelder ikke eiendom som er ekspropriert til fordel for en bestemt søker. I et slikt tilfelle vil det ikke være mulig å overdra til andre enn den som er tilgodesett igjennom ekspropriasjonsvedtaket. Kommunens kompetanse gjelder kun de

⁵ Rundskriv M-68/89.

tilfeller der en unntaksvís finner grunn til å ekspropriere areal med sikte på å bruke arealet som tilleggsgjord til flere bruk. Kommunens kompetanse omfatter heller ikke ekspropriasjon gjort med hjemmel i jordloven § 14 (husmanns-, bygsel- og leilendingsbruk). I slike tilfeller vil ekspropriasjonsvedtaket være gjort til fordel for en bestemt søker og en har ingen fordelingssituasjon.

Begrepet våningshus i delegasjonsbestemmelsen § 1-1 nr. 9 omfatter bygninger som kan tjene som bolighus. Har en eiendom tre bolighus, vil kommunen etter bestemmelsen ha fullmakt til å avgjøre søknader om fradeling av hus nr. 3 osv. Selv om våningshuset har to fullgode boenheter, har kommunen likevel ikke fullmakt til å avgjøre søknad om fra deling av kårhuset.

Delegasjonsbestemmelsen § 1-1 nr. 10 må forstås slik at kommunen kan ta stilling både til fradeling av bebyggelsen og oppdeling av det øvrige areal som skal brukes som tilleggsgjord. Det er en forutsetning at det foreligger kjøpekontrakter som viser at det øvrige areal skal brukes som tilleggsgjord.⁶

Delegasjonen innebærer ikke noen endring i kommunenes kompetanse til å dele fra bygninger som ikke har tilknytning til driften av eiendommen. Alle typer driftsbygninger har etter departementets syn tilknytning til driften av eiendommen og vil derfor være unntatt fra delegasjonen. Eksempel på slike driftsbygninger er bygninger som har sammenheng med produksjonen på eiendommen. Det kan dreie seg om bygninger til husdyrhold, planteproduksjon og lagerhus for redskap og maskiner. Bygninger som ikke har direkte betydning for selve produksjonen kan også falle innenfor begrepet driftsbygning. Kommunen kan for eksempel ikke fradele en hytte som er leid ut eller som er satt opp med sikte på å leie ut (utleiehytte).

2.6 Prøveordningen i Oppland, Sogn og Fjordane og Nordland.

Når delegasjonsbestemmelsene knyttet til prøveordningen er innarbeidet i de nye bestemmelsene, så er det av redaksjonelle grunner. Det er ingen endringer med hensyn til realiteten.

En viser ellers til Landbruksdepartementets rundskriv M-9/99.⁷

3 Omgjøring av vedtak (forvaltningsloven § 35).

Fra tid til annen får en henvendelser fra parter eller andre som ber om at avgjørelser truffet av kommune, fylkeslandbruksstyret, fylkesmannen må behandles på nytt. Landbruksdepartementet legger opp til at henvendelser til Landbruksdepartementet om omgjøring av slike avgjørelser skal behandles av SLF. Henvendelser som gjelder omgjøring av SLF sine avgjørelser vil Landbruksdepartementet ta stilling til.

⁶ Ld sak 999996 50246 DIJ.

⁷ Praktisering av reglene om konsesjon og bruk av statens forkjøpsrett – Rettleiding for kommunene i Oppland, Sogn- og Fjordane og Nordland.

SLF er overordnet organ i forhold til avgjørelser truffet av kommunen, fylkesmannen og fylkeslandbruksstyret. SLF har ansvar for at vedtakene som treffes av disse organene er i samsvar med lov, retningslinjer og praksis.

4 Saksomkostninger (forvaltningsloven § 36).

Det følger av forvaltningsloven § 36 at en part etter omstendighetene skal få dekket omkostningene han har hatt for å få endret vedtaket til sin fordel. I den forbindelse minner en om at klageinstansen avgjør om parten skal få dekket omkostningene. Underinstansen avgjør spørsmålet dersom det har truffet nytt vedtak i saken. Når det gjelder ansvaret for at det offentlige utgifter blir dekket, så ligger det som hovedregel på det organ som treffer avgjørelsen.

En må forstå § 36 slik at kostnadsansvaret primært hviler på det organ som er klageorgan for sakens realitet og førsteinstans for spørsmålet om saksomkostninger. Dette betyr at i de saker der kommunen er første instans i realitetssaken og fylkesmannen/fylkeslandbruksstyret omgjør vedtaket etter klage eller av eget tiltak, skal fylkesmannen dekke omkostningene etter § 36. Dette gjelder selv om omkostningsspørsmålet blir påklaget til SLF.

5 Rettssaker og skjønn, ombudsmannssaker.

5.1 Rettssaker og skjønn.

5.1.1 Rettssaker.

Landbruksdepartementet står som saksøkt når staten stevnes i de saker som delegasjonsbestemmelsene gjelder. Dersom stevningen sendes et underordnet organ må den straks sendes til Landbruksdepartementet. Dersom et underordnet organ mener staten må ta rettslige skritt for å få gjennomført et vedtak, må spørsmålet tas opp med Landbruksdepartementet som avgjør spørsmålet.

Når Landbruksdepartementet har mottatt stevningen eller bestemt at det skal tas rettslige skritt for å få gjennomført et vedtak, vil SLF stå for den videre oppfølging av rettssaken. Landbruksdepartementet vil derfor oversende stevningen til SLF med Landbruksdepartementets eventuelle kommentarer.

Landbruksdepartementet avgjør bruk av rettsmidler.

5.1.2 Skjønn.

SLF skal bistå fylkesmannen i skjønnssaker i den grad det er nødvendig.

Landbruksdepartementet avgjør som for dommer spørsmål om bruk av rettsmidler.

Det gjøres ingen endring i at det tilligger juristen ved Fylkesmannens landbruksavdeling å prosedere skjønn for staten. Dette gjelder ordinære førsteinstans skjønn. Spørsmålet om begjære overskjønn må forelegges Landbruksdepartementet på samme måte som for dommer. Ellers forutsettes det at SLF yter den nødvendige bistand under forberedelsen av skjønssaken.

5.2 Ombudsmannssaker.

Ombudsmannen kontakter i utgangspunktet hvem han vil, men kontakter i hovedsak det organ som har avgjort klagesaken. Det vil si at Statens landbruksforvaltning som hovedregel vil bli kontaktet når klagesaken er avgjort der. Prinsipielle spørsmål forelegges Landbruksdepartementet for avklaring.

6. Ikrafttredelse, noen overgangsspørsmål.

De nye delegasjonsbestemmelsene tar til å gjelde fra 1. juli 2000.

SLF starter sin virksomhet 1. juli 2000. SLF avgjør alle saker som kommer inn etter denne dato. SLF skal også som hovedregel avgjøre alle saker som er kommet inn til departementet enten de er på begynt eller ikke påbegynt i departementet.

Kommunen kan etter 1. juli 2000 avgjøre spørsmålet om fordeling av areal som er ekspropriert for å brukes som tilleggsjord. Kommunen kan avgjøre slike saker når arealet er klart til fordeling etter denne dato. Det har ingen betydning om selve ekspropriasjonsvedtaket er truffet før 1. juli 2000.

Fylkeslandbruksstyret har nå også fått fullmakt til å avgjøre søknader om ekspropriasjon av husmanns- leilending- og bygselbruk. Styret kan avgjøre alle søknader kommet inn etter 1. juli 2000, men også søknader som er kommet inn før denne datoen, forutsatt at de ikke er ferdigbehandlet og videresendt til Landbruksdepartementet.

Ikrafttredelsen av de nye delegasjonsbestemmelsene får ingen betydning for prøveordningen som gjelder kommunene i Oppland, Sogn og Fjordane og Nordland. Det er ikke gjort noen realitetsendring når det gjelder deres fullmakt til å avgjøre konsesjons- og forkjøpsspørsmål.

Kåre Selvik e.f.

Frode Langaker

Vedlegg

DELEGASJON TIL KOMMUNEN, FYLKESLANDBRUKSSTYRET, FYLKESMANNEN OG STATENS LANDBRUKSFORVALTNING. FORSKRIFT OM SAKSBEHANDLING I KOMMUNEN OG OM INTERN ARBEIDSDELING MELLOM FYLKESLANDBRUKSSTYRET OG FYLKESMANNEN I SAKER ETTER LOV 31. MAI 1974 NR. 19 (KONSESJONSLOVA), LOV 28. JUNI 1974 NR. 58 (ODELSLOVA) OG LOV 12. MAI 1995 NR. 23 OM JORD (JORDLOVA)

(Gitt av Landbruksdepartementet 30. mai 2000. Delegasjonsføresegnene er gitt med heimel i kongeleg resolusjon av 13. desember 1974, kongeleg resolusjon av 19. desember 1975 og kongeleg resolusjon av 12. mai 1995, jf konsesjonslova §§ 2 og 21, odelslova §§ 27 a, 29 og 31 og jordlova § 3. Forskriftene er gitt med heimel i § 21 i konsesjonslova, jf kongeleg resolusjon av 13. desember 1974 og § 3 i jordlova, jf kongeleg resolusjon av 12. mai 1995.)

Kapittel 1 Delegasjon til kommunen.

§ 1-1 (om når kommunen kan ta avgjerd)

Kommunen får fullmakt til å ta avgjerd om søknader som gjeld:

- 1) konsesjon på areal som er ein del av byggeområde som nemnt i plan- og bygningslova §§ 20-4 første ledd nr. 1 og 25 første ledd nr. 1.
- 2) konsesjon på ei enkelt bustadtomt eller tomt for fritidsbustad som det ikkje er bygd på jf konsesjonslova § 5 første ledd nr. 1, dersom tomta ikkje er større enn 2 dekar.
- 3) konsesjon på eigedom der konsesjonsfridomen er avgrensa eller sett ut av kraft med heimel i konsesjonslova § 5 tredje ledd. Dette gjeld og kommunar der det er innført forskrift etter § 5 tredje ledd slik paragrafen var før lovendringa av 3. juni 1983.
- 4) konsesjon på utbyggingskontrakter som nemnt i konsesjonslova § 3.
- 5) konsesjon på eigedom som går inn under unntaket i konsesjonslova § 5 første ledd nr. 1 og 2, men der utanlandsbuande må ha konsesjon, jf konsesjonslova § 5a.
- 6) fritak frå bu- og driveplikta etter odelslova § 27a og konsesjonslova § 6 andre ledd.
- 7) omdisponering og frådeling etter §§ 9 og 12 i jordlova av enkelttomter ikkje over 2 dekar som det ikkje er bygd på.
- 8) omdisponering og frådeling etter §§ 9 og 12 i jordlova av areal som grensar til og skal leggjast til tidlegare frådelt tomt med eller utan bygningar, inntil tomt og tilleggstomt til saman er 2 dekar.
- 9) frådeling etter § 12 i jordlova av tomter ikkje over 2 dekar som det er bygd på. Unntatt frå dette er våningshus, kårhus og driftsbygningar.
- 10) frådeling etter § 12 i jordlova av eigedomen sine bygningar med tomt inntil 5 dekar dersom det ligg føre avtale om sal av restarealet som tilleggsgjord.
- 11) omdisponering av dyrka jord etter § 9 i jordlova til skogsmark for areal ikkje over 50 dekar.
- 12) fordeling av eigedomar som staten har teke over ved friviljug sal, forkjøp eller oreigning i samsvar med reglane i jordlova § 8 femte ledd og § 13.

Kommunen kan likevel ikkje ta avgjerd i saker der kommunen er eigar eller overdragar av eigedomen, eller har annen tilknytning til han. I slike høve skal saka sendast til avgjerd hos klageorganet etter vanleg førebuing, jf §1-2.

§ 1-2 (om kommunen si saksførebuing m.v.)

I alle saker etter jordlov, konsesjonslov og odelslov har kommunen ansvaret for å hente inn naudsynte opplysningar og tilretteleggje saka. Saker etter jordlova og odelslova samt saker etter konsesjonslova som gjeld landbruksseigedom skal leggjast om den i kommunen som har landbruksfagleg kompetanse til uttale, jf jordlova § 4. Dersom kommunen ikkje sjølv er tillagt avgjerdsmyndigheit, skal kommunen gi tilråding om avgjerd av saka.

Kommunen må hente inn dei statistiske opplysningar departementet ber om.

I arbeidet med saksførebuing og innhenting av statistikk skal kommunen nytte dei edb-system Landbruksdepartementet stiller til rådvelde.

Kapittel 2. Delegasjon til fylkeslandbruksstyra, fylkesmannen og Statens landbruksforvaltning.

§ 2-1 (om når fylkeslandbruksstyret kan ta avgjerd)

Fylkeslandbruksstyret får fullmakt til å ta avgjerd i saker som gjeld:

- 1) vedtak om oreigning m.m. etter § 8 femte ledd og §§ 13 og 14, jf § 15 i jordlova.
- 2) vedtak om avløyssing av bruksrettar m.m. etter § 16 i jordlova.
- 3) pålegg om tiltak for dyrka jord etter § 8 tredje og fjerde ledd i jordlova.
- 4) vedtak om omdisponering av dyrka og dyrkbar jord etter § 9 i jordlova der kommunen ikkje kan ta avgjerd.
- 5) vedtak om deling etter § 12 i jordlova der kommunen ikkje kan ta avgjerd.
- 6) spørsmålet om ein eigedom med fleire registernemningar må reknast som ei driftseining etter § 12 fjerde ledd i jordlova.
- 7) søknad om konsesjon på eigedom der kommunen ikkje kan ta avgjerd.
- 8) bruk av staten sin forkjopsrett. Dette gjeld ikkje saker der føremålet med forkjøpet er å tilgodesjå naturvern- og friluftsføremål.
- 9) odelsfrigjering etter odelslova § 31.
- 10) å krevja vederlaget fastsett ved skjønn etter konsesjonslova § 14 andre ledd første punktum.

§ 2-2 (om når fylkesmannen kan ta avgjerd)

Fylkesmannen får fullmakt til å ta avgjerd i saker som gjeld:

- 1) vedtak om å krevja fjerna anlegg eller byggverk etter jordlova § 9 femte ledd.
- 2) pålegg om å søke konsesjon etter odelslova § 29 andre ledd og konsesjonslova § 20 andre og tredje ledd
- 3) vedtak om å gjere unntak frå hogstforbudet m.v. etter konsesjonslova § 27 første ledd.
- 4) vedtak om å trekkje konsesjonen tilbake om å setje frist for salg, jf konsesjonslova § 23 andre og tredje ledd, § 25 og odelslova § 29 tredje ledd.
- 5) begjære tvangssal gjennom namsmyndigheitene
- 6) avgjere om de formelle vilkåra for odelsfrigjering etter odelslova § 31 ligg føre.

§ 2-3 (om når Statens landbruksforvaltning kan ta avgjerd)

Statens Landbruksforvaltning får fullmakt til å ta avgjerd i saker som gjeld:

- 1) unntak fra konsesjonsplikt og forkjøpsrett, jf konsesjonslova § 2.
- 2) konsesjon på erverv av aksjer, jf konsesjonslova § 4.
- 3) alle spørsmål om tvangsgebyr etter jordlova § 20 og tvangsmulkt etter konsesjonslova §§ 20 fjerde ledd og 23 første ledd.

Kapittel 3 Klage.

§ 3-1 (om klage til fylkesmannen)

Kommunen sine avgjerder etter § 1-1 nr. 1 til 5 kan klagast inn for fylkesmannen.

§ 3-2 (om klage til fylkeslandbruksstyret)

Kommunen sine avgjerder etter § 1-1 nr. 6 til 12 kan klagast inn for fylkeslandbruksstyret.

§ 3-3 (om klage til Statens landbruksforvaltning)

Fylkeslandbruksstyret sine avgjerder etter § 2-1 kan med unntak av nr. 8 klagast inn for Statens landbruksforvaltning.

Fylkesmannen sine avgjerder etter § 2-2 kan klagast inn for Statens landbruksforvaltning.

§ 3-4 (om klage til departementet)

Statens landbruksforvaltning sine avgjerder etter § 2-3 kan klagast inn for departementet.

Fylkeslandbruksstyret sine avgjerder etter § 2-1 nr. 8 kan klagast inn for departementet.

Kapittel 4 Delegasjon av myndighet til kommunene i Oppland, Sogn og Fjordane og Nordland. (Avgjerd av konsesjonssaker og staten sin bruk forkjøpsrett).

§ 4-1 (om når disse kommunane kan ta avgjerd)

Kommunane i Sogn og Fjordane, Oppland og Nordland får fullmakt til å avgjere saker som gjeld konsesjon og bruk av staten sin forkjøpsrett ved erverv av fast eiendom.

Fullmakta gjeld ikkje søknader om konsesjon på aksjer, og ikkje bruk av forkjøpsrett der foremålet er å fremja naturvern- og friluftsføremål.

§ 4-2 (om klage til fylkeslandbruksstyret og fylkesmannen)

Vedtak gjort av kommunane i Oppland og Nordland kan klagast inn for fylkeslandbruksstyret.

Vedtak gjort av kommunane i Sogn og Fjordane kan klagast inn for fylkesmannen som og skal ha fullmakt til å krevje skjøn etter konsesjonslova § 14.

§ 4-3 (om kor lenge fullmakta skal gjelde)

Reglane i dette kapitelet får verknad for søknader som kommer inn frå og med det tidspunkt denne føresegna tek til å gjelde og til og med 31. desember 2001.

Kapittel 5 Intern arbeidsdeling mellom fylkeslandbruksstyra og fylkesmannen.

§ 5-1 (om arbeidsdeling mellom fylkeslandbruksstyret og fylkesmannen)

Fylkeslandbruksstyret kan overlate til fylkesmannen å ta avgjerd og gi fråsegn på vegne av styret.

Fylkeslandbruksstyret kan bestemme at klager over vedtak truffet av fylkesmannen etter delegert fullmakt ikke skal forelegges styret.

Fylkesmannen kan og i andre saker der styret har uttalemyndigheit ekspedere saka vidare utan at ho er lagt fram for styret. Vilkåra for dette er at det ligg føre særlege omsyn som inneber at saka bør handsamast raskt og at fylkesmannen ikkje er i tvil om at han bør handsama saka. Slike saker skal refererast på første møte i fylkeslandbruksstyret.

Kapittel 6 Retningslinjer.

§ 6-1 (om retningslinjer)

Landbruksdepartementet kan fastsetje retningslinjer for kommunen, fylkeslandbruksstyret, fylkesmannen og Statens landbruksforvaltning si utøving av myndigheit etter desse føresegnene.

Kapittel 7 Ikraftsetjing. Oppheving av tidlegare føresegner.

§ 7-1 (ikraftsetjing)

Desse føresegnene vert sett i kraft 1. juli 2000.

§ 7-2 (oppheving)

Med dette opphev departementet føresegner av 6. juni 1995 til kommunen, fylkeslandbruksstyret, fylkesmannen og Statens Landbruksbank. Forskrift om sakshandsaming i kommunen og om intern arbeidsdeling mellom fylkeslandbruksstyret og fylkesmannen i saker etter lov 31. mai 1974 nr. 19 (konsesjonslova), lov 28. juni 1974 nr. 58 (odelslova) og lov 12. mai 1995 nr. 23 om jord (jordlova). Ein opphev og delegasjon av 5. mai 1999 til kommunane i Oppland, Sogn og Fjordane og Nordland.